

Antonia Petkanova
**Cestopisectví 19. století – Obraz cizinyv dílech Jana Nerudy a Aleka
Konstantinova**

Oponentský posudek diplomové práce

Předkládaná práce Antonie Petkanové má jednu velkou přednost. Stojí za ní dobře přečtený a promyšlený text nejen cestopisných, ale i příběhových či portrétních črt. Ke komparaci přivedla autorku zřejmě shoda prolínání fejetonu s uměleckou prózou u obou autorů, tatáž doba působení i vysoká míra jejich kladného hodnocení v literárních dějinách obou zemí.

Teoreticky vychází Petkanova z Encyklopedie literárních žánrů a snaží se o žánrové zařazení zkoumaných textů.

Jako podklad pro svá pozorování vybrala několik významnějších statí a doslovů z dané problematiky u obou autorů a hojně jich využívá jak pro životopisné pasáže, tak pro charakteristiku díla (Tureček, Seehase). Platí to pro literaturu nerudovskou, ale soudím, že to platí i pro pasáže o Konstantinovi.

Diplomantka nachází řadu shodných rysů jak v tematice a vypravěčských postupech, tak v celkovém, především etickém a sociálním vyznění děl.

Dokonce hledá u obou autorů, nakolik ovlivňují ve svých cestopisných črtách dobové myšlení a vnímání cizích zemí. Sympatická je snaha vidět oba autory jako moderní občany s nadčasovým, často aktuálním poznáním. Proto také asi pracuje diplomantka často s pojmy jako masmedia, modernizace pseudovlastenectví atd.

Jako diskusní vidím u Nerudy zařazení próz arabeskového typu Různí lidé, když se nabízejí ke srovnání Menší cesty s docela jiným typem cestovního fejetonu. Myslím, že práce tak odbočuje od ústředního tématu a nepodává ucelený obraz Nerudova cestopisného díla. Ale k tomu jistě měla kolegyně Petkanova své důvody a v diskusi je vysvětlí.

Práce má ovšem i místa vyloženě bolavá. Za nejvýznamnější považuji nedostatečnou redakci textu. Diplomantka zanechala v práci opravdu spoustu chyb od překlepů, pravopisných chyb, nedokončených vět až po nesrozumitelné formulace. Zpočátku jsem opravovala, pak už jsem podtrhávala jen nejkřiklavější místa. Příkladná je v tomto směru hned úvodní anotace nebo označené formulace na str. 36, 94 aj. (Mimočodem ani název ústavu, kde diplomantka celou dobu studovala, není správný.)

Chápu, že sama autorka nemůže při největší snaze docílit bezchybnosti, ale dát práci někomu přečíst považuji přímo za povinnost.

Drobnější, ale přece jen stinnou stránkou textu je hýření superlativy při jakémkoli hodnocení (mistrovství se ozývá téměř na každé stránce, ale i jinak je autor vynikající, jedinečný, dílo nesmírné, obrovské atd. atd.). Rozhodně méně bylo by v tomto případě více.

Musím přiznat, že jsem o Nerudově bulharském vrstevníku nevěděla skoro nic, ale tato diplomová práce mne přesvědčila, že stojí za to se na přeložené texty podívat.

Předložená práce splňuje všechny nároky, kladené na práci diplomovou, doporučuji ji proto k obhajobě.

Dr. Věra Menclová